

Esti mese

A suliban megint megvert az az átkozott Peti. Igazán leszállhatna rólam. Rajtam nevet mindenki, azon, ahogy sírok a fájdalomtól, és mégis folytatja. Szívtelen, undok alak. Egy hülye taknyos. Ezt apukám mondja mindig az ilyen fiúkra. A tanító néni nem tett semmit sem, pedig látta, mi történik, de nem foglalkozott vele. Őt is utálom! Dűhtől tajtékozva egy hirtelen mozdulattal mindent lesöprök az asztalomról, majd ezzel a lendülettel meg is bánom tettemet. A tökéletes állapotban lévő képregényeimért nyúlok, hogy visszategyem őket a helyükre. Kezembe veszem a *Pókember* egyik különkiadását és belelapozok. Vágyakozva nézem a hőst, ahogy megmenti az ártatlan embereket, és szembeszáll a gonosszal. Én is ilyen akarok lenni, akkor félnének tőlem. Meg tudnám védeni magam, és senki se merne többé a közelembe jönni. Egyszer a nagyikám azt mesélte, hogy ha gazdag ember szeretnék lenni, nézzem meg, az ilyenek mit csinálnak, hogyan élnek, és vegyek példát róluk. A szuperhősök mind különbözőek, de egy dolog kivétel nélkül közös bennük. Gyerekkorukban történt velük egy szörnyű tragédia, aminek hatására szert tettek képességeikre. Ott van például Batman, akinek a szüleit ölték meg, vagy Pókember. Neki pedig a bácsikáját. Hmm, talán ha engem is érne ezekhez hasonló tragédia, én is szuperhőssé válnék. Felszedem a földről a többi képregényt is, hogy visszategyem a helyükre, és akkor egy apró, fényesen csillogó bicskát pillantok meg azon a helyen, ahol előbb a kupac volt. Még apukámtól kaptam tavaly a születésnapomra, mert nagyon szerettem volna egy ilyet a gombászásához. Nem túl nagy, sőt egészen aprónak nevezném, de rendkívül éles, mert még sosem használtam, így a mostani célra pont megfelelő. Éjfélig várok, amikor mindenki alszik, és akkor megkezdem a hadműveletet.

Remegő kézzel anyukám torkához érintem a késem. Óvatosan lopakodtam be a szobájukba. Ha felébrednek, biztosan újra látom azt a szíjat, amivel utoljára akkor kaptam, mikor véletlenül betörtem az ablakot a labdámmal.

Mély levegőt veszek, majd egy határozott mozdulattal elvágom a torkát. Hatalmasra tátja száját, gyorsan a nyakához kap. Látom rajta, hogy legszívesebben sikítana a fájdalomtól, de valószínűleg pont emiatt nem képes rá. Gyorsan apukámmal is megteszem ugyanezt, még mielőtt felébredne. A keze alól vörös folyadék áramlik a mellkasára. Előbb nagyobb erővel, majd lassabban.

Pont, ahogyan az embernek ver a szíve. A hirtelen felgyorsult légzésük végül abbamarad. Tágra nyílt szemekkel merednek a sötét mennyezetre. Körülöttük az egész ágyhuzat nedves a vértől. Szapora léptekkel megyek a konyhába, hogy lemoshassam a kezemről a mocskot. Borzasztóan nehezen jön le. Anyu biztos mérges lesz, amikor majd tisztítja az ágyhuzatukat.

Az egyik filmben láttam, hogy így kell megölni valakit. Anyukámék sosem engedték meg, hogy ilyeneket nézzek, de egyszer a nagykám bekapcsolt nekem egy ilyen jutalmul, amiért segítettem neki kevergetni a levest, hogy minél hamarabb kihűljön.

Gyorsan kirohanok az udvarra, hogy megnézzem, megkaptam-e végre a szupererőm. De hiába próbálkozom, hiába erőlködöm, nem történik semmi sem. Azt hiszem, nálam nem működött a tragédia. Pedig úgy igyekeztem... Nem baj. Megyek, és szólok anyukámnak, hogy csináljon nekem kakaót. Az mindig segít, ha nem tudok aludni.

Mentor: Kovács Kitti

Szabó Krisztián: Village du Soleil, Akril vásznon, 100x80, 2009